

güray öz
suskun sustalı

İçindekiler

dalgakıran	• 7
sen nerdesin	• 8
aldırma sen	• 10
münasip bir yerde	• 11
şaka gibi	• 13
kayıp dil	• 14
işimiz gücümüz	• 16
kendine bak	• 18
savrulurken	• 19
böyle nereye	• 20
şairler şairleri neden sevmezler	• 22
sessizliğe karşı şarkı	• 24
şairler hakkındadır	• 26
hadi gel konuşalım	• 28
suskun sustalı	• 30
hep bakıyoruz	• 32
şarkılar ve şiirler	• 34
kör gözüne	• 35
hadi kalk	• 37
şiir sokakta	• 39
söz düşmez ki bize	• 41

sular mı kesildi	• 43
eski zamanlar	• 45
sıkışıp kaldık mı	• 47
küflü gece	• 49
zaman kaçını	• 50
zamanla	• 52
gitti işte	• 54
ay ışığında yangın gecesinde	• 56
beklemesek	• 58
çürüme	• 60
küflüyse	• 61
geçip gitmek	• 62
ah o kitaplar	• 63
atlarla çayırlarda	• 64
zamanı mı susmanın	• 65
ışık	• 68
gölge	• 69
yıldızlar	• 70
aynalar	• 71
hesaplaş	• 72
harami	• 73
hesabı kapat	• 74
kül	• 75
ufukta zifiri	• 77
duvar	• 79
gece şarkısı	• 82

dalgakıran

bildiğin şeylerden
konuşuyoruz içi boş kelimelerle
deniz küçük ufak fersiz
dalgalarla vuruyor kıyıya
akşam oldu nerdeyse
köpükleniyor sular
çarpınca dalgakırana

gördünüz mü nasıl indi kıyıya
dertleri kendi kendine
sesi gitmiş bir şeyler anlatıyor ihtiyar
bildiği kelimelerle
susuyor sonra
akıp gidiyor denizin kıyısında
sönüyor hikâyesi öfkesi
çarpınca dalgakırana

git otur şimdi sen de ne anlatacaksın
harf hece kelime kısacık cümlelerle
orada denizin kıyısında akşam oldu nerdeyse
hareli ışıklarla yakamozlanıyor
denizin yüzü alaca karanlıkta
köpükleniyor sular
çarpınca dalgakırana

sen neredesin

geçip gidiyor dedin ya
bir yere gittiği yok sen neredesin
ağaçların rüzgârla hırçın
konuşmalar yaptığı yerde mi
gideceğin yok senin de
beklediğin her kimse
hiç kimse gelmeyecek sen
gözlerini çevirdin ışıkların içine
ansızın köşeyi dönen sen neredesin

zaman öyle bir şeydir dün gitti
gelecek gelmedi
ansa anlaşılır gibi değil doğanla ölen
iç içe bu hikâyede hayat bu
sulara bak nasıl çağlıyor
küçük ırmağın kıyıya çarpınca unutilan
yoksulluğu kaybordu sanki suyun içinde
örtündü şehir kendiyle sen neredesin

susuyoruz öyle öğrenmiştik
sustukça çünkü hikâyeler akıp gidiyor
arada gölgelense de
yaklaşıyor ansızın beklediğin
üstüne geliyor ne kadar birikmişse
bu alaca karanlıkta sen neredesin

kurudun sen de kendi kendine
peki sen seni titreten o anda
dalgalara bakıyorsun içinden geçiyorlar
zaman tuhaf bir şeydir diyor birisi de
itiyor bir yandan çekiyor aynı anda
ama tam burada bu anda
bu çılgın dünyada sen nerdesin

aldırma sen

içine dön sakladıklarını karıştır arada bir
nehri taşıran su değil gölgedir
ayaklarını ıslattığın küçük köprüsüyle
senindi kimseyle paylaşmadığın kibir

söylemedin kimseye ama çoktu içindekiler
ne çok laf ne çok ses gelirdi yapayalnız olana
kim söyledi geceydi kim gördü kim seslendi
bildiğin nehir duyduğun suyun sesidir

anılardan söz edenlere aldırma eskidir hepsi
yazılmış okunmuş mektuplar gibidir
sen şimdi unut anılara inat çoğul konuşmayı
unutma geride kalan hep kendi kendinedir

hepsi gerçeğin uydurması hepsi bildiğin nehir
suya girdin bir kere bile ıslanamayacaksın
akmayacak üstünden bildiğin nehir